

(وسواس - OCD)

تهیه و تنظیم :
مریم رضایی فرد

بخش آموزشی
مردان
بیمارستان ابن
سینا

بصیرت و بینش پیدا کند.
۶) در ارتباط با رفتار گذشته بیمار با او صحبت کنید. رفتاری که برای جامعه مورد قبول نیست مورد بحث قرار دهید.

۷) در طول رابطه با بیمار، برخوردی داشته باشید که به بیمار این مطلب را منعکس کنید، رفتار شما است که مورد پذیرش نیست و نه خود شما. نگرش حاکی از قبول بیمار احساس شأن و مقام و ارزشمند بودن را توسعه میبخشد.

تعریف اختلال شخصیت و سواس :

عبارتست از نوعی اختلال شخصیت که در آن کمال طلبی و انعطاف ناپذیری تسلط دارد.

این اختلال با وجود نظم، پشتکار، لجابت و خونسردی و دودلی مشخص می‌شود. خصوصیت اصلی این اختلال میل به کمال و عدم وجود انعطاف‌پذیری است. **خصوصیات بالینی :** مسایلی مانند مقررات، آداب و قواعد، نظافت، جزئیات امور و کمال‌طلبی ذهن آنها را مشغول می‌کند.

معیارهای تشخیصی DSMIV :

(۱) اشتغال ذهنی با جزئیات، اصول، فهرست‌ها، ترتیب، سازمان یا برنامه‌ها به گونه‌ای که هدف اصلی فعالیت گم شود.

(۲) کمال‌طلبی، به حدی که در تکمیل کردن امور تداخل کند.

(۳) علاقه‌مندی مفرط به کار و کارآیی به بهای کنار گذاشتن، فعالیت‌های تفریحی و ارتباط با دوستان

(۴) در امور اخلاقی و رعایت ارزش‌ها بیش از حد

(۱)

جدی و وظیفه‌شناس، دقیق و انعطاف‌ناپذیر است.

(۵) از به دور انداختن اشیاء فرسوده و فاقد ارزش ناتوان است.

(۶) در تفویض امور و یا همکاری با دیگران مردد است.

(۷) خست در خرج کردن پول برای خود و دیگران و از نظر او پول چیزی است که برای حوادث ناگوار آینده باید پس‌انداز شود.

(۸) ابراز سرسختی و انعطاف ناپذیری

درمان

درمان اصلی بیماری روان درمانی است و گاه دارودرمانی با داروهای ضد اضطراب و ضد افسردگی در دفع علائم مفید واقع می‌شوند.

مراقبت‌های پرستاری :

(۱) در زمان اضطراب در کنار بیمار بمانید و او را نسبت به سلامت و امنیت خود آگاه سازید.

(۲) بیمار را تشویق کنید تا در باره احساسات واقعی خود صحبت کند و بجای نسبت دادن احساسات خود به دیگران، آنها را متعلق به خود بداند.

(۳) صادق و پای‌بند به قول و قرارهای خود باشید. برخوردی پذیرفتنی با بیمار نشان می‌دهد

(۲)

که شما معتقدید، او فردی ارزشمند است و بدین

صورت اعتماد توسعه می‌یابد.

(۴) در انواعی از اختلالات شخصیت مانند فردی و اجتماعی که ممکنست خشمگین شده و به خود یا دیگران آسیب برسانند:

(الف) میزان تحریکات محیط را به حداقل برسانید.

(ب) رفتار بیمار را به طور مستمر مشاهده کنید.

(ج) کلیه اشیاء خطرناک را از محیط خارج کنید.

(د) به بیمار کمک کنید تا عامل اصلی خصومت یا منبع اصلی خشم خود را پیدا کند و او را در انتخاب و کاربرد شیوه مناسب ابراز خشم یاری کنید. رفتار بیمار را مبنی بر ابراز مناسب خشم تقویت مثبت کنید.

(و) از ابتدا برای بیمار مشخص کنید که چه رفتاری مورد قبول نمی‌باشد و نتایج تخلف و سرپیچی از محدودیت‌های بخش را برای بیمار روشن کنید. کلیه کارکنان بخش در اجرای محدودیت‌ها باید ثابت قدم باشند، چون بیمار نمی‌تواند (یا نمی‌خواهد) برای رفتار غیرانطباقی خود محدودیت قائل شود. این رفتارها باید توسط کارکنان بخش محدود شوند.

(ه) به بیمار کمک کنید تا